

Hồi 60

Tích Hận Khó Giải

Người đó mặc áo bào màu tía, râu tóc bạc, thái độ rất oai mãnh. Nguyên Thông giật mình đánh thót một cái, bụng bảo dạ rằng:

- Tỷ Diệm Thần Ma Đường lão tiền bối có điều gì không vui mà tới đây thế?

Nghĩ đoạn, chàng lên vào phía sau bầy trưởng lão để núp, chờ tùy cơ ứng biến.

Tỷ Diệm Thần Ma không ngờ rằng Nguyên Thông cũng có mặt ở nơi trọng địa của Cái Bang, cho nên không chú ý đến chàng mà chỉ tỏ vẻ tức giận, đưa mắt liếc nhìn Long Lập rồi hần học hỏi:

- Tiểu tử người giỏi thật! Đến nỗi không nhận cả lực thân!

Tửu, Phả, Hạp, ba người trong nhóm trưởng lão, đã nhận ra được đối phương là ai. Nhưng không để cho ba người lên tiếng nói, Quái Cái đã nhảy tới trước mặt Tỷ Diệm Thần Ma Đường Toại, cười ha hả, mặt lộ sát khí hỏi:

- Người có biết tự tiện xông vào trọng địa của bốn bang như thế này là mang trọng tội hay không?

Đường Toại càng tức giận, vội đáp:

- Một bang phái ăn mày nhỏ này thì có nghĩa lý gì đâu!

Y vừa nói vừa tỏ vẻ khinh thường.

Quái Cái liền giơ song chưởng lên đẩy một thế, ông ta đã dùng mười thành công lực để tấn công, đồng thời ông ta lại rống lên một tiếng và quát lớn:

- Lão quỷ ngông cuồng kia, lão phu phải cho người biết nhân vật của Cái Bang không phải tầm thường.

Tỷ Diệm Thần Ma vênh mặt lên đáp:

- Ngày nay Cái Bang của các người còn có nhân vật nào đáng được người ta kính nể nữa? Trên giang hồ này không dung những kẻ quên hết chính nghĩa như các người đâu?

Trong khi y nói thì Quái Cái đã tấn công tới. Chỉ thấy y giơ tay lên phất một cái, Quái Cái đã bị đẩy lui một bước.

Bấy vị trưởng lão Cái Bang đã nổi tiếng võ công rất cao siêu, trong bảy người, Quái Cái là người có công lực mạnh hơn hết, bây giờ bị đối phương đẩy lui như vậy, thì sáu trưởng lão kia địch sao nổi Tử Diệm Thần Ma.

Tuy bảy trưởng lão không khi nào cùng xông lên vây đánh kẻ địch một lúc, nhưng vì thấy Thần Ma ăn nói quá ngông cuồng, lại đến tận nơi hà hiếp như vậy thì họ nhìn sao nổi, thế là bảy người cùng vây Thần Ma vào giữa. Trong lúc bảy người tiến lên vây Thần Ma, thì Nguyên Thông không còn chỗ để ẩn núp nữa. Đường Toại trợn mắt lên, chỉ tay vào mặt Nguyên Thông, quát hỏi:

- Thằng nhãi kia, sao mi lại u mê đến thế, còn trà trộn với bọn giả nghĩa này làm chi?

Nguyên Thông không muốn lời thôi, liền vái chào Thần Ma và hỏi:

- Không hiểu Cái Bang với lão tiền bối có thù hằn gì với nhau thế. Xin lão tiền bối nói cho tiểu bối hay để tiểu bối đứng ra làm trọng tài hòa giải đôi bên.

Thần Ma cười ha hả đáp:

- Bọn mọt rác của Cái Bang này dám đầu thất lễ với lão, nhưng lão không ưa chúng có tác phong hạ lưu, là không biết kẻ thân người sơ, nên lão mới tức giận đến đây kiếm chúng là thế.

Nguyên Thông đưa mắt nhìn Long Lập, thấy y đang cúi đầu xuống không dám nhìn lên, lại đưa mắt liếc nhìn bảy vị trưởng lão, chỉ thấy Quái Cái, Ma Cái, Hạt Cái với Á Cái bốn người là có vẻ mặt hậm hực. Khi chàng nhìn đến Tử Cái, Phả Cái và Thuỳ Cái ba người thì khác hẳn, người nào người nấy đều tỏ vẻ hồ thẹn vô cùng. Chàng liền nghĩ thầm:

- Xem sắc mặt của họ, chắc là họ với Long Lập đã làm ra những điều trái với lương tâm nên khiến Đường lão tiền bối mới tìm đến tận cửa nhà thế này. Lúc này người của Cái Bang đã đồng tâm đồng chí với nhau, không nên để cho có chuyện xảy ra làm mất liêm sỉ của họ rồi khiến trong nội bộ của Cái Bang rối loạn.

Nghĩ đoạn, chàng liền lớn tiếng cả cười, hỏi lại:

- Xin lão tiền bối hãy bình tâm một chút, lão tiền bối thử nghĩ lại xem, nếu lão tiền bối đứng vào địa vị của mấy vị này, thì lão tiền bối có phải làm như thế không?

Đường Toại không biết là Nguyên Thông có chỗ khổ tâm muốn giữ sĩ diện cho Cái Bang, ông ta liền thở dài một tiếng đáp:

- Lão khiến trách chúng là vì sự sống còn của Lý Kiến Trung. Cậu hãy còn ít tuổi có khác, hồ đồ không biết tí gì cả!

Nguyên Thông cau mày lại hồi lâu, không nói được nửa lời.

Hương Tam nóng lòng sốt ruột vô cùng, vội xen lời hỏi:

- Sư huynh làm gì Lý thúc thúc thế?

Long Lập oà khóc lên một tiếng, rồi quay lại hỏi Nguyên Thông:

- Nguyên đệ có lượng thứ cho ngu huynh không?

Tuy Nguyên Thông cảm thấy Long Lập làm việc hơi quá đáng một chút, nhưng việc đã rồi, có trách y cũng vô ích, nên chàng liền an ủi:

- Bị người ta uy hiếp như vậy, tình thế bắt buộc không sao tránh khỏi được, tiểu đệ cũng biết nỗi khổ tâm của sư huynh nhưng xin sư huynh hãy kể lại cho đệ nghe câu chuyện đó xem có cách gì bổ cứu được không?

Long Lập gượng cười đáp:

- Ngu huynh bị bắt buộc phải cử người đi dụ Lý thúc thúc đến Tinh Sa, rồi do thủ hạ của núi Vạn Dương ngấm ngầm bắt cóc ông ta đi, còn hiện giờ ông ta ra sao thì ngu huynh không hay biết gì cả.

- Việc này xảy ra từ bao lâu rồi?

- Mới tối hôm qua thôi.

Cái Quái nhìn Long Lập mà quát mắng:

- Người hồ đồ thật! Thứ hỏi người nói năng làm sao với lão Bang Chủ nào?

Long Lập với Tửu, Phả, Thuỳ ba vị trưởng lão đều bẽn lễn không dám nói nửa lời.

Nguyên Thông vừa cười vừa đỡ lời:

- Việc đã qua, chúng ta không nên nhắc nhở đến nữa. Bây giờ chúng ta nên mau mau đi điều tra xem Lý bá bá ở đâu.

Long Lập liền truyền lệnh cho thủ hạ đi điều tra và theo dõi xem Lý Kiến Trung hiện giờ bị giam giữ ở đâu?

Quái Cái ấp úng hỏi:

- Nguyên nhi, lão tiền bối này là ai thế?

Tử Cái đã được gặp Tử Diệm Thần Ma trên núi Võ Đang, lúc này y mới có dịp xen lời nói:

- Ông ta là Đường lão tiên bối đấy, năm xưa người ta vẫn gọi là Tử Diệm Thần Ma.

Bấy người trưởng lão, chỉ có bốn người là chưa gặp Đường Toại, bây giờ vừa nghe thấy Tử Cái nói, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh, kinh hãi thẫm.

Quái Cái vội tiến lên chào:

- Tiểu bối không biết là lão tiên bối giá lâm, xin lão tiên bối miễn thứ cho!

Đường Toại không thèm nhìn mấy người, chỉ nói với Nguyên Thông rằng:

- Cậu bé kia, theo lão đi đi!

Nói xong, ông ta liền quay người đi luôn.

Quái Cái thấy vậy ngượng vô cùng, Nguyên Thông vội đỡ lời:

- Tính nết của ông già này rất quái dị, xin bá bá đừng có buồn. Tiểu đệ đi đây.

Nói xong, chàng bước ra ngoài cửa hang đi luôn.

Hương Tam vội lớn tiếng kêu gọi:

- Nguyên đệ! Chờ ngu huynh theo với!

Nói xong, y đuổi theo ngay.

Tử Diệm Thần Ma thấy Hương Tam đuổi theo ra, vội lạnh lùng hỏi:

- Mi đi theo ta làm chi?

Hương Tam ngẩng mặt lên, nghênh ngang lên:

- Thành kiến lão tiên bối quá sâu sắc, đệ tử của Cái Bang tuy nhất thời lạc lối, nhưng người nào người nấy đều là những kẻ có nhiệt huyết cả. Những việc trước kia đều coi như đã chết rồi, còn những việc sau này thì coi như là ngày hôm nay mới bắt đầu nảy nở. Cái Bang bây giờ đã thoát ra khỏi chốn sương mù, sau này quyết không còn làm cho tiền bối thất vọng nữa!

Đường Toại không ngờ Hương Tam dám cãi mình như thế, liền vỗ vào vai y cười khinh khách hỏi:

- Lão phu không ngờ đấy, cậu có phải là đồ đệ của lão ăn mày họ Ngụy đấy không?

Hương Tam nghiêm nghị đáp:

- Tiểu bối chính là đệ nhị môn hạ của gia sư đấy.

Tử Diệm Thần Ma thở dài một tiếng và nói tiếp:

- Nếu cậu là đệ tử thứ nhất là Cái Bang có thể khôi phục lại được danh dự đã mất.

Hương Tam lớn tiếng cười trả lời:

- Từ khi được Nguyên đệ chỉ dẫn cho, các đệ tử của bốn bang đã quyết tâm rời khỏi sự kèm chế của núi Vạn Dương và từ nay cũng không làm một việc gì để cho người trên giang hồ phải chê cười nữa.

Nguyên Thông liền kể lại tình hình buổi đại hội của Cái Bang hồi nãy cho Tử Diệm Thần Ma hay, Đường Toại liền đáp:

- Lão đệ, nếu võ lâm ngày nay không có lão đệ ra đời, thì có lẽ trận tai kiếp này sẽ tiêu diệt hết những người chính phái của võ lâm.

Nguyên Thông tự tin đáp:

- Lão tiền bối quá khen đấy thôi. Chẳng hay lão tiền bối gọi tiểu bối đi theo định dạy bảo gì thế?

Đường Toại đáp:

- Đem dài mộng nhiều, chỉ lỡ thời cơ một cái là không sao bắt lại kịp nữa. Bây giờ chúng ta đi điều tra ngay xem chúng bắt Lý lão nhị đi đâu? Chúng ta không thể tin cậu được các đệ tử của Cái Bang, bằng không Lý lão nhị sẽ toi mạng lúc nào không hay đấy!

Lời nói đó rất chí lý, Nguyên Thông gật đầu đỡ lời:

- Bọn ma đầu của núi Vạn Dương thật nhiều mưu lăm kế, mà Cái Bang vẫn chưa phải người tâm phúc của chúng, tất nhiên không thể điều tra tung tích của Lý bá bá đâu! Theo sự nhận xét của tiểu bối, nếu bây giờ chúng ta mới bắt đầu đi điều tra thì cũng hơi muộn đấy, mà chưa chắc đã ăn thua gì đâu!

Đường Toại trợn to đôi mắt lên đáp:

- Lão phu không tin, bọn ma đầu ấy làm gì lại nhanh chân đến thế được?

Nguyên Thông mỉm cười, hỏi lại:

- Lão tiền bối có biết trong bọn ma đầu của núi Vạn Dương, tên nào làm đầu não không?

Đường Toại cười nhạt đáp:

- Chúng ta chả cần biết tên ấy là ai hết!

Nguyên Thông biết ngay Tử Diệm Thần Ma không biết một tí gì cả liền tiếp:

- Vạn Gia Sinh Phật Ứng Thành Luân chính là Sơn Chủ của Vạn Dương Sơn đấy. Bất Khiếu Thư Sinh Điều Vũ Thông là Phó Sơn Chủ, hai tên đại ma đầu này hợp tác với nhau, thì lão tiền bối hiểu biết ngay tình hình của chúng.

Đường Toại cúi đầu ngẫm nghĩ giây lát, rồi hỏi:

- Theo ý của lão đệ thì nên làm như thế nào?

Nguyên Thông đáp:

- Muốn làm cho Ứng lão ma yên lòng, tạm thời tiểu bối không muốn đi trừ người y vội, để y khỏi thay đổi kế hoạch làm hỏng hết mọi toan tính của tiểu bối đi. Còn về việc cứu Lý bá bá, xin phiền lão tiền bối đi điều tra một mình. Bất cứ có kết quả hay không, cứ đến ngày mừng năm tháng năm mời lão tiền bối lên núi Vạn Dương, ta sẽ gặp gỡ nhau ở đó.

Đường Toại nghĩ ngợi giây lát, cảm thấy lời nói của Nguyên Thông rất có lý, nhưng không hiểu kế hoạch của chàng ra sao? Với địa vị của ông ta không tiện bảo Nguyên Thông cho biết rõ kế hoạch đó, nên ông chỉ đưa mắt lên nhìn Nguyên Thông hồi lâu.

Nguyên Thông không phải là không tin Đường Toại, nhưng vì việc này rất quan trọng, nên chàng chỉ nhìn ông ta mà cười.

Tử Diệm Thần Ma thở dài một tiếng rồi nói:

- Lão phu đi đây!

Nói xong ông ta đi vào rừng mất dạng.

Nguyên Thông chờ Đường Toại đi rồi, mới quay đầu nói vọng vào bụi cây ở phía bên phải rằng:

- Có phải Đàm gia gia ở trong bụi cây đấy không?

Nhất Quái ở trong rừng vừa cười vừa bước ra, đáp:

- Lão trao trả tên ăn mày nhỏ này cho cháu!

Hương Tam đưa mắt nhìn Nguyên Thông ngờ ngác hỏi:

- Thế là nghĩa lý gì, hử Nguyên đệ?

Nguyên Thông mỉm cười nói:

- Có lẽ Đàm gia gia không yên tâm về sự an nguy của sư huynh, cho nên ngấm ngấm theo dõi đấy.

Hướng Tam vội ngỏ lời cảm ơn Ký Ngu đã trông nom mình. Trong lòng y lại càng cảm ơn Nguyên Thông. Y cũng biết nếu không có Nguyên Thông thì khi nào lão tiền bối này lại ngấm ngấm theo bảo vệ mình.

Nhất Quái nói:

- Lần này gia gia theo dõi ăn mày nhỏ ngẫu nhiên phát giác được lão già đã dụ ta vào núi Huyết Thạch và còn biết rõ cả địa chỉ của y nữa. Hiện giờ lão phải đi thanh toán món nợ cũ đây!

Nói xong, ông ta rảo cẳng định đi.

Về việc Đàm Ký Ngu bị giam giữ trong núi Huyết Thạch, Nguyên Thông đã đoán việc đó là âm mưu của Vạn Gia Sinh Phật năm xưa, nhưng không có bằng chứng gì, nên chàng không dám nói ra đấy thôi. Bây giờ nghe Đàm Ký Ngu nói đã phát hiện lão già nọ, chàng sợ ông ta nhận lầm người vội lên tiếng:

- Đàm gia gia đã xác định hẳn người ấy chính là kẻ ám hại gia gia ư?

Nhất Quái hậm hực đáp:

- Mỗi hận thù tà trời ấy dù cách xa mười sáu năm nhưng y có hóa thành tro ta cũng có thể nhận ra y được.

Nguyên Thông thấy Nhất Quái cả quyết như vậy, chàng không tiện nói nhiều, chỉ khuyên rằng:

- Tâm tình của gia gia như thế nào, cháu biết rõ lắm, nhưng khi trả thù tuy là huyết hận, mong gia gia nên thể hiện lòng trời một chút.

Nhất Quái đáp:

- Được, nhưng mỗi hận ấy khó nguôi lắm! Tuy vậy, ông vẫn nghe lời cháu và thế nào ông cũng sẽ cẩn thận đối phó việc này. Cháu đừng có sợ ông sẽ giết oan giết ổng người ta.

Nói rồi, ông ta cười ha hả và quay người đi luôn, chỉ thoáng cái đã mất dạng liền.

Nguyên Thông lắc đầu thở dài, nói với Hướng Tam rằng:

- Đệ vẫn không được yên tâm chút nào cả!

Nói xong, chàng liền theo dõi Võ Lâm Nhất Quái ngay.

Ở gần sông Mịch La có một cái làng nho nhỏ tên là Mịch La thôn. Làng này sống về canh nông và đánh cá, dân cư khá giàu có, có thể nói là một đảo viên nho nhỏ.

Phía tây nam, chỗ gần miền thượng du của sông Mịch La, là phía bên lề của làng ấy, có một căn nhà lá nhỏ nhỏ, xung quanh vây bằng rừng trúc trông rất thanh nhã. Trong căn nhà có năm người tất cả, hai già, hai trẻ và một đứa con nít. Không cần nói rõ, ai cũng biết năm người ấy là ông bà, cha mẹ và đứa con. Gia đình ấy tuy hiếm hoi, nhưng có thể nói là một gia đình rất hạnh phúc. Người đàn ông họ Ninh tên Hoà, còn bà họ Trì, con trai tên là Tinh Viễn, con dâu là Lý Thị, đứa cháu tên là Ngự nhi, cả nhà năm người sống một cuộc đời êm đềm sung sướng.

Mười sáu năm trước, Ninh Hoà đem vợ con đến đây, khó nhọc lắm mới xây dựng nên ngôi nhà này. Lúc ấy Tinh Viễn mới chỉ là một thiếu niên trạc độ mười lăm mười sáu, nhưng bây giờ y đã lấy vợ đẻ con, và người vợ lại có mang sắp đến ngày ở cữ.

Bà cụ vẫn thường nói với chồng rằng:

- Không ngờ vợ chồng ta, sau khi thoát chết lại còn được hậu phúc như thế này. Kể ra ông trời cũng thương chúng ta lắm và cũng không uổng công chúng ta đã cải tà quy chánh.

Hôm ấy ông cụ cười "hì hì" đáp:

- Đó là nhờ tôi đã lấy được một người vợ tốt, bằng không làm gì có cuộc đời hạnh phúc ngày nay?

Nhưng tình hình ngày hôm nay lại khác hẳn. Bà cụ nhắc đến câu chuyện đó, mà chỉ thấy ông cụ ngồi yên, không nói năng gì hết. Bà ta ngạc nhiên vô cùng, vì vợ chồng sống với nhau mấy chục năm trời, chưa bao giờ bà thấy chồng có thái độ như thế này cả!

Bà ngắm nhìn ông cụ hồi lâu, thấy ông ta cau mày lại có vẻ lo âu, liền kinh ngạc hỏi:

- Ông làm sao thế?

Ông cụ thở dài một tiếng rồi đáp:

- Tôi được hưởng mười sáu năm hạnh phúc. Quả thật tôi không nỡ rời ra bà với các con.

Bà cụ ngạc nhiên hỏi tiếp:

- Ai bảo ông rời xa chúng tôi? Chúng ta chẳng đang sống yên ổn với nhau là gì?

- Tôi đã trông thấy bước chân của Vô Thường rồi.

Nói xong, ông ta ứa nước mắt ra.

Từ khi hai vợ chồng lấy nhau tới nay bà cụ chưa hề thấy ông chồng nhỏ lệ bao giờ. Bất cứ gặp hoàn cảnh khó khăn đến đâu ông ta cũng chịu đựng được, không hiểu lúc này tại

sao ông lại ứa nước mắt ra như vậy? Vì vậy, bà ta mới cuống quýt, không biết khuyên giải ông chồng như thế nào cho phải.

Ông cụ lấy tay áo chùi nước mắt, rồi nắm lấy hai tay người vợ, nức nở nói:

- Bạn già, sau khi tôi đi rồi, xin bạn hãy giữ gìn sức khỏe nhé!

Bà cụ đã hiểu được phần nào, liền hỏi:

- Có người tới tầm thù phải không?

Ông cụ gạt đầu:

- Bà còn nhớ, hồi cách đây mười sáu năm, có một đêm, trước khi chúng ta dọn đến đây không?

Bà cụ nghĩ ngợi hồi lâu, rồi lắc đầu đáp:

- Lâu quá, tôi đã quên mất chuyện ấy rồi.

- Tôi lỡ bước vào giới lục lâm từ hồi còn nhỏ, tuy đã lượm được khá nhiều tiền tài bất nghĩa, nhưng tự tin mình chưa hề làm một việc gì táng tận lương tâm cả, chỉ có một đêm nọ, sau khi tôi rời khỏi bà với con đã trót làm một việc mà phải đi hận suốt đời.

- Tôi nhớ ra rồi, có phải cái bữa ông đã bảo là đi xoay xử để trả tiền nhà không?

- Trong đời tôi chỉ có mỗi việc đó là không nói cho bà nghe thôi, vì tôi nhận thấy việc ấy rất hổ thẹn với lương tâm nên không tiện nói ra. Mười sáu năm nay, vì thấy cả nhà vui vẻ, nên tôi cũng phải vui vẻ theo. Sự thật, ngày nào tôi cũng ăn năn hối lỗi và từ đó tới giờ lương tâm tôi không được yên nửa phút. Lưới trời lồng lộng có khác, tôi đã trót trồng cây, tôi phải ăn quả ác ấy.

- Việc gì thế? Sao ông không nói trắng ra cho tôi nghe, để chúng ta bàn tính xem có cách gì đối phó không?

- Tối hôm đó, tôi vừa rời khỏi bà với con xong thì được tên nuôi ngựa Chu Ngũ đưa tôi đi gặp một ông già. Ông già ấy bảo với tôi rằng ông ta có một kẻ thù giết cha, võ công rất cao siêu, muốn nhờ tôi trả thù hộ. Công việc xong xuôi, ông ta sẽ tặng cho tôi năm mươi thoi vàng. Lúc ấy tôi đang nóng lòng muốn cải tà quy chính, cần có tiền để sinh sống, cho nên tôi nhận lời ngay.

- Trả thù hộ người, đó là một việc nên làm lắm, tại sao ông lại lấy tiền của người ta làm chi?

- Bà nói phải lắm, nên làm xong việc ấy, tôi có nhận tiền của ông ta đâu? Sau tôi điều tra mới biết là mình đã bị mắc hãm, bị người ta lợi dụng, đã giết hại Võ Lâm Nhất Quái Đàm lão anh hùng.

- Ông địch nổi Đàm lão anh hùng ư?

- Nếu tôi địch nổi Đàm lão anh hùng bằng một nhát dao hoặc một mũi thương hoặc giết chết ông ta thì đâu đến nổi. Nhưng điều vô sỉ nhất, là tôi không dám thẳng tay đấu với ông ta, mà tôi đánh lừa ông ta đi vào trong núi Huyết Thạch.

- Trong núi Huyết Thạch có chất độc Tiêu Hình làm cho người ta đứt ruột mà chết, rồi xác bị tiêu tan thành một đồng nước. Như vậy, Đàm lão anh hùng chết một cách thảm thương quá. Ông làm như vậy quả thực không nên không phải chút nào.

- Vì thế, từ đó đến giờ, suốt đời tôi không yên, ngày đêm hồi lỗi hoài.

- Có phải bây giờ con của Đàm lão anh hùng tìm tới đây không?

- Không! Chính Đàm lão anh hùng đã tới đây gặp tôi. Trông bộ dạng của ông ta, tôi cũng đoán biết ông ấy đã quyết tâm phục thù.

- Ông ta đã bị lừa vào núi Huyết Thạch thì làm sao còn sống mà ra khỏi được bên ngoài như vậy? Có lẽ ông già nua, mắt hoa, nên trông lầm người chăng?

Người chồng cương quyết đáp:

- Tuy ông đã biến đổi hình dáng rồi, nhưng đời tôi không bao giờ quên được ông ấy và ông ấy chắc cũng không bao giờ quên được tôi đâu.

Y vừa nói tới đó, ngoài cửa đã có người đỡ lời ngay:

- Phải, dù người có hóa thành tro, lão cũng không bao giờ quên được.

- o O o -